

ISBN: 978-625-7014-77-9

© 2018 Ketebe Kitap ve Dergi Yayıncılığı A.Ş.

ketebe.com

Ketebe Yayınları: 282

Roman

Yayın Yönetmeni

Furkan Çalışkan

Dizi Editörü

Aykut Ertuğrul

Yayıma Hazırlayan

Cihan Aldık

Düzeltili

Ayşe Nur Buzrul

Mizanpaj

Nilgün Sönmez

Kapak

Harun Tan

1. Baskı 2011
7. Baskı 2019

Ketebe'de
1. Baskı
Mayıs 2020
İstanbul

Ketebe Yayınları

Sertifika No. 34989

Maltepe Mahallesi Fetih

Caddesi No: 6 Dk: 2

Topkapı 34010 İstanbul

Tel: 212.612 29 30

e-mail: ketebe@ketebe.com

Baskı ve Cilt

Mega Basım Yayın San. ve Tic. A.Ş.

Cihangir Mah. Güvercin Cad.

No: 3/1 Baha İş Merkezi A Blok

Kat: 2 34310 Haramidere -

Avcılar / İstanbul Sertifika No: 44452

Tel: 212.412 17 00

© Eserin her hakkı anlaşmalı olarak Ketebe Kitap ve Dergi Yayıncılığı A. Ş.'ye aittir.
İzinsiz yayınlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

Kış Bahçesi

GÜRAY SÜNGÜ

KETEBE

Güray Süngü

1976 yılında İstanbul'un sur içi mahallelerinden Kadırga'da doğdu. İlköğretime Kadırga İlkokulu'nda başladı. Çocukluğu Ayasofya ve Sultanahmet'te geçti. Gedikpaşa'da esnaf olan babası sayesinde çalışma hayatını erken yaşta tanıdı. Üniversiteden mezun olana kadar bütün tatillerini Kapalıçarşı'da geçirdi. Farklı milletlerden, meşreplerden, dinlerden insanların arasında büyüdü. Üniversite eğitimini Uludağ Üniversitesi'nde aldı. İktisat fakültesinde okudu. Mezuniyetinden sonra özel sektörde çalışmaya başladı. 2009 yılına kadar çeşitli sektörlerde görev aldıktan sonra, yayın sektörüne geçti.

Düş Kesiği adlı romanıyla 2010 Oğuz Atay Roman Ödülü'ne, *Kış Bahçesi* adlı romanıyla 2011 Türkiye Yazarlar Birliği Roman Ödülü'ne layık görüldü. 2014 yılında *Deli Gömleği* ve *Hiçbir şey Anlatmayan Hikâyelerin İkincisi* kitapları ile Necip Fazıl Hikâye Ödülü'nü kazandı. 2018 yılında 14. Kristal Lale ödülünde yılın edebiyatçısı seçildi.

Kitapları;

Dördüncü Tekil Şahıs-Roman, 2006, *Pencereden-Roman*, 2006, *Düş Kesiği-Roman*, 2010, *Deli Gömleği-Öykü*, 2010, *Kış Bahçesi-Roman*, 2011, *Hiçbir şey Anlatmayan Hikâyelerin İkincisi-Öykü*, 2012, *Köşe Başında Suret Bulan Tek Kişilik Aşk-Öykü*, 2014, *Mehmet'i Sakatlayan Serçe Parmağı-Roman*, 2015, *İnsanın Acayip Kısa Tarihi-Uzun Hikâye*, 2016, *Vicdan Sızlar-Öykü*, 2016, *İbrahim'in Kaybettiğini Bulmasıdır*, 2018, *Az Kalan Gölge-Roman*, 2019, *Sayıklar Bir Dilde-Öykü*, 2020.

azizlere, harunlara ve en çok da deryalara.

1.

Adam ısırarak kendi dilini koparmıştır. Ben de onun karşısındayım. Akıl hastanesi kılıklı bir yerdir. Mekân ve ayrıntılarla daha sonra ilgilen. Muhtemelen ben adamı ziyaret ettim, konuşuyoruz. Konuşamayız, ben konuşurum, o konuşmaya çalışırken garip sesler çıkarır. Saçma, olmadı ki, adam ısırarak kendi dilini kopardıysa neden ben karşısındayken konuşmaya çalışsın? O an aydınlanıyorum. Yakaladım. Ne söyledi de kopardın dilini, diye güzelce bir soru soruyorum. Akıllıyım ve dostuyum o halde. İyi gidiyor. Buraya yoğunlaş; tebensüm ederek bakıyor yüzüme, gözleri hafif kısık, epeyce kızarık. Masada kâğıtlar var, kalem de var. Masanın üzerindeki daha önce, mesela ayrıntılar kısmında vermelisin tabii. Eline alıyor kalemi, kâğıdın üzerine doğru götürüyor. Burada biraz oyalan, yavaş gelişsin, yavaş ilerlesin. Yavaşça bir şeyler yazıyor, yazarken göremiyorum. Sonra bitiriyor, çekiyor elini. Kâğıdı bana uzatmıyor, sadece bırakıyor. Bu detay önemli, adamın ruh halini yansıması açısından önemli. Uzanıp kâğıdı çeviriyor ve okuyorum, sakın. Söyledikleri yüzünden değil, söyleyemedikleri yüzünden kopardım onu.

Ben bu düşünceler içindeyken telefon çaldı demek isterdim şimdi ama öyle olmadı. Bunları düşünerek pencereden dışarıya bakıyordum öğlen saatlerinde. Akabinde aklımın boşluğunu fırsat bilerek televizyonu açtım. Hâlâ televizyonun üzerine

konulan ve hiçbir kanalı düzgün göstermeyen tepe antenlerinden kullanan bir şehirli olduğum için pek alternatifim yoktu, var olan birkaç kanal arasında dolaşiyor ve başladığım yere dönüyordum sık sık. Sıkıldım sonra... Televizyonun sesini kıstım ve uzandım kanepeye. Tavana baktım. Bir gün daha yetecek param yok dedim kendime, evet bunu sesli söyledim, mırıldandım yani. Aslında bir gün daha yetecek param vardı, hatta üç beş gün beni rahatlıkla idare ederdi ama sona gelmiştim. Bu da bir gün daha yetecek param yok gibi bir cümle kurmam için yeterliydi. Ama on gün sonra kiramı ödemem gerekiyordu. O kadar boş vermişim ki... Önemsemiyordum, itiraf ediyorum. Tavana baktım. Hayat anlamlıydı, o kadar düşmemiştim henüz ama bu şekilde iyiydi, bunca kötü yanına rağmen. Tavana baktığımı söylemiş miydim? Beyazdı tavanım. Artık kirli beyazdı. Sigara içmezdim, tasarruf olsun diye bırakmışım. Ama kirli beyazdı. Tavana baktım. Tekrar tekrar değil, aynı bakışı bir daha ifade ediyorum. Dikkati tavana çekmek için olabilir. Telefonum o sırada çaldı, ben tavana bakıyorken. Kimsenin aramasını beklemiyordum hatta telefonumun çalması epeyce şaşırtıcıydı, belki günlerdir çalmamıştı ve unutturmuştu bana evimde bulunduğunu. Doğrudum kanepede ve telefonun olduğu sehpa da doğru baktım bu sefer. Kahverengi. Neden yavaş davrandığımı sormadım kendime, telefonla beni arayan şahsın vazgeçmesini beklemiş olabilirim. Ya da yanlış numara ihtimali. Olur mu? Vazgeçti zaten, beş kez çaldı sonra sustu. Tekrar uzandım. Kirli beyaz. Otuz saniye geçti desem, kendim bana soracak; saydın mı, nasıl ifade bu diye. Saymadım tabii ama aşağı yukarı otuz saniye sonra tekrar çaldı telefon. Yine kahverengi. Değişmesini mi bekliyordum? Gülmeyeyim, telefonu açayım onun yerine dedim ama bu sefer içimden. Dördüncü çalınışında açtım.

“Aziz Bey’le mi görüşüyorsunuz?” dedi bir ses. Başımı salladım.

“Alo,” dedi. Güldüm.

“Evet,” dedim,

“Kusura bakmayın, beni gördüğünüzü düşünmüştüm.”

“Efendim?” dedi, ne demek istediğimi anlayamadığı için sınıırım.

“Benim buyurun,” dedim. Uzatmak saçma olurdu. Efendim biraz dalgınım da, telefonda olduğumuzun farkında değildim sanki, falan.

“Hasan Bostanoğlu adına arıyorum, kendileri önemli bir hususta sizinle görüşmek istiyorlar, bugün saat üçte,” dedi. Kendileri, husus ve üç, bu kelimelerin üzerinde durdum ama konuşmaya devam etmem gerekiyordu, bu kelimelerin üzerinde kendi kendime de durabilirdim. Kelimelerle aram her ne kadar bu sıralar pek iyi olmasa da aramızda ciddi bir problem bulunması mevzubahis değildi. Ya da ben öyle düşünmek istiyordum. Hasan Bostankorkuluğu Bey kim, husus hangi açıdan önemli gibi sorular sordum ama bu şekilde dümdüz değil, daha kibarca. (Bostankorkuluğu demedim.) Benim için bir mana ifade etmeyen ama söylenişinden anladığım kadarıyla ettiği sanılan bir firma ismi söyledi telefondaki ses, genel müdürlük ve sahibiyetten de bahsetti tabii, husus içinse sadece önemli dedi, sizinle ve geleceğinizle alakalı diye de ekledi. Benimle ve geleceğimle alakalı hiçbir şeyi ben düşünmezken birilerinin böyle bir tasarrufta bulunması merakımı cezbetmeliydi belki ama ilgilenmedim. Benim için bir anlamı yoktu bunların.

“Ben bu sıralar pek müsait değilim, üzgünüm, mülakat filansa...” Lafımı kesti.

“Hususu beyefendi kendileri açıklayacaklar efendim, lütfen kırmayın beni, gerçekten önemli,” dedi. Telefondaki sesin birden bu kadar incilmesi de merakımı cezbetmeliydi ama yine etmedi.

“Anlıyorum sizi ama hiç fikir sahibi olmadığım bir hususu görüşmek için tanımadığım bir sestem ve tanımadığım isimlerden fazlasına ihtiyacım var, takdir edin,” dedim. Sözlerim bana bile zorlama geldi. Ama ses pes etmedi,